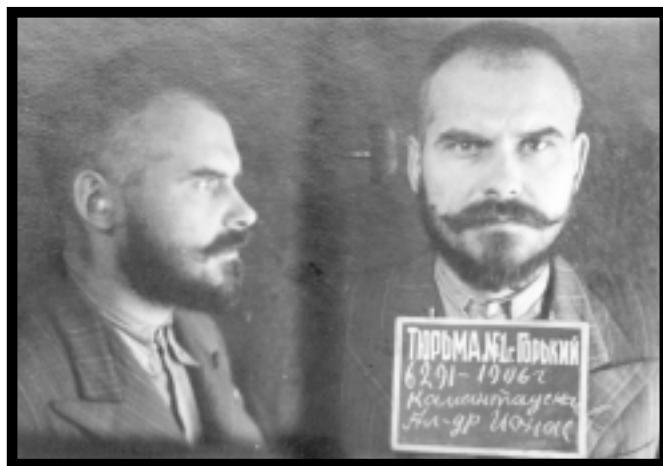

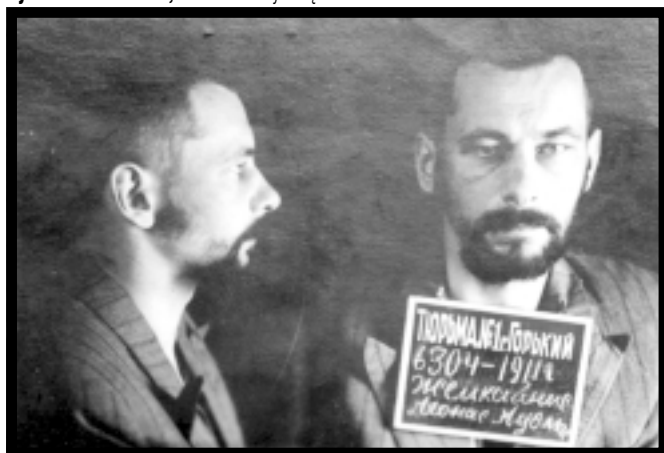
Lietuvos aktyvistų fronto Vilniaus karinio štabo nariai, nužudyti sovietinių okupantų 1941 m. gruodžio 18 d. SSRS Gorkio miesto (dabar Nižnij Novgorod) kalėjime

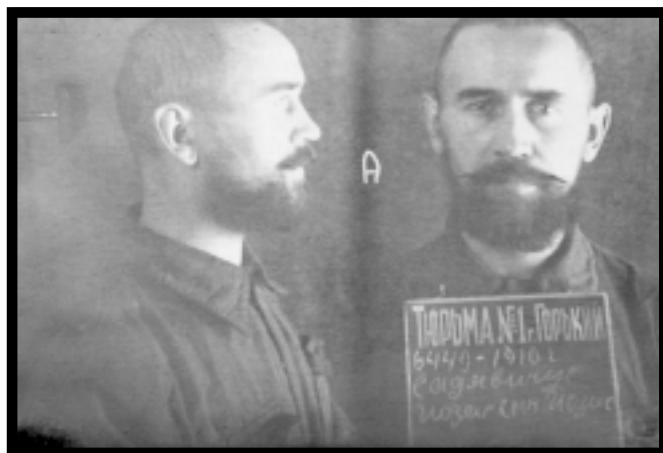
Vytautas Bulvičius, Lietuvos aktyvistų fronto Vilniaus karinio štabo viršininkas

Aleksas Kamantauskas

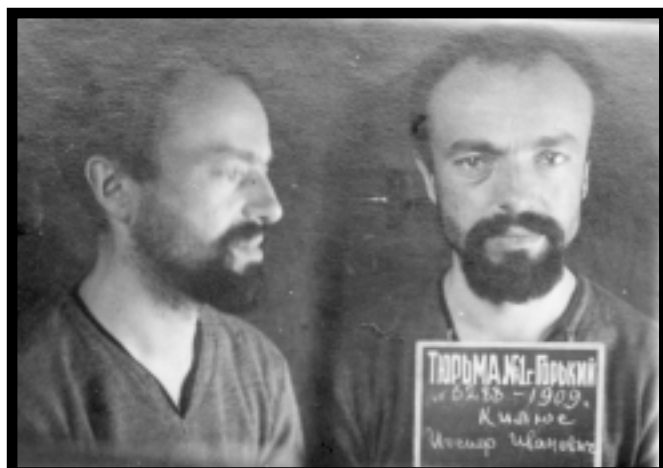
Leonas Žemkalnis

Juozas Sadzevičius

Jurgis Gobis

Juozas Kilius

Antanas Skripkauskas

Stasys Mockaitis

Iš Gedimino K. Ruzgio archyvo

**Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga ir VARPO redakcija sveikina
Tautos sukilimo ir Lietuvos Aktyvistų Fronto dalyvius 65 metų sukakties proga
bei Lietuvių fronto bičiulių organizacijos narius 55 metų sukakties proga.**

**Iš širdies linkime sveikatos, dvasios tvirtybės
ir Aukščiausiojo palaimos Jūsų veiklai Lietuvos labui.**

Lietuvos aktyvistų fronto Vilniaus karinio štabo žūties 65-metis

Dim. vyr. ltn. Gediminas K. Ruzgys,
1941 m. birželio 23-28 d. sukilimo
Žaliakalnio žvalgybos būrio vadas

Prieš Antrąjį pasaulinį karą Europoje susikūrė dvi galingos ir itin grėsmingos jėgos: stalininė sovietų imperija ir hitlerinė nacių Vokietija. 1939 m. rugpjūtį joms pavyko sudaryti grobuonišką sandėrį ir pasidalyti Europą.

Tuo lemtingu laikotarpiu Lietuvai niekas nepadėjo - nei pasiskelbimas būti neutralia valstybe, nei gerų santykių su kaimynais politika.

1940 m. birželio 15 d. Lietuva buvo klastingai okupuota. Dėl politikų neryžtingumo Lietuvos kariuomenei ne tik nebuvo duotas įsakymas kovoti su priešu, bet net nebuvo rengiamasi invazijai.

Apstulbinta tauta atsigavo tik tada, kai pajuto okupantų žiaurumą, klastą ir grėsmę būti visiškai sunaikinta. Tai pajutusi suvokė, kad didžiausia vertybė yra laisvė, dėl kurios negaila paaukoti net gyvybę. Suprato, kad ginti savo valstybę yra kiekvieno piliečio šventa pareiga. Šiurkštus valstybės pamatų naikinimas ir pilietiškumo griovimas, aneksija sukėlė visoje Lietuvoje pasipriešinimo ryžtą ir siekį atkurti Lietuvos nepriklausomybę. Lietuvoje kūrėsi pagrindinės organizacijos, vienijančios įvairių pažiūrų tautiečius. Susikūrė Lietuvos aktyvistų frontas (LAF). Okupantai ir kolaborantai nepaprastai žiauriai naikino visus, kurie nebuvo okupantų pakalikai.

LAF-o Vilniaus karinį štabą organizavo buvę Lietuvos kariuomenės karininkai, tarnavę Raudonosios armijos 29-ajame teritoriniame šaulių korpuse. NKVD nuo pat okupacijos pradžios sekė lietuvių karininkus, nuolat terorizavo, tardė ir daugelį suėmė. Vis dėl to pasipriešinimo dvasia neblėso.

1941 m. vasario mėn. advokato Alekso Kamantausko bute Vilniuje įvyko slaptas pasitarimas, kuriame buvo apsvaistytas politinė padėtis ir kovos su okupantais reikalai. LAF-o Vilniaus karinio štabo vadovu tapo partizaninio karo Lietuvoje taktikos teoretikas, gen. št. mjr. Vytautas Bulvičius, 179-osios divizijos 29-ojo šaulių pulko štabo karininkas, jo pavaduotoju - kpt. Juozas Kilius.

Gen. št. mjr. V.Bulvičius planavo įkurti organizacijos centrą Vilniuje, Kaune, Šiauliuose, Panevėžyje. Jo vadovaujamą organizaciją NKVD vadino Aktyvistų frontu ir šaulių mirties batalionu. Lietuvoje tuo metu veikė ir pagrindinės organizacijos tokiu pat pavadinimu. Konspiracijos sumetimais jos veikė savarankiškai ir dar buvo vadinamos aktyvistų punktais. Tokios organizacijos ryšio nei su

Gediminas Kazimieras Ruzgys su sūnumi Gediminu Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjungos ir Lietuvos kariuomenės kūrėjų savanorių sąjungos CV nariu.

Vilniaus, nei su Kauno štabais neturėjo. Sukilimui rengėsi visa Lietuva, o, NKVD sunaikinus vieną organizaciją, veikė kitos.

Vilniaus karinis štabas turėjo radijo siųstuvą ir pasiuntė į Vokietiją, Berlyno LAF-ui tris telegramas, o iš ten gavo dvi. Radijo ryšį palaikė Vilniaus geležinkelio stoties viršininko pavaduotojas Jurgis Gobis. Ryšius su Berlyno LAF-u palaikė ir siunčiami ryšininkai. Į Vokietiją išvykusiam ats. ltn. Mykolui Naujokaičiui 1941 m. vasario mėn. buvo pavesta aptarti Lietuvos laikinosios vyriausybės sudėtį ir sužinoti, kada Vokietija rengiasi pulti SSRS, bei aptarti kitus sukilimo reikalus. Buvo sutarta, kad pagrindinis sukilimui vadovaujantis centras bus Vilniuje - LAF-o Vilniaus karinis štabas; Laikinosios vyriausybės ministru pirmininku numatytas gen. št. plk. Kazys Škirpa. Nors M.Naujokaitis

grįždamas į Lietuvą ir kirsdamas sieną sovietų buvo peršautas ir suimtas, vis dėlto sugebėjo ligoninėje per seselę perduoti žinią Kauno štabui, kad Vokietija puls SSRS 1941 m. gegužės 1 - 10 d. Tai sužinoję Vilniaus ir Kauno štabai ėmė sparčiai rengtis sukilimui, nutarė greičiau formuoti Laikinąją vyriausybę. Į Kauną atvykę Vilniaus štabo atstovai studentas Vladas Nasevičius ir Pranas Padelis kartu su LAF-o Kauno štabo nariais 1941 m. balandžio 22 d. patvirtino tokią Laikinąją vyriausybę: ministras pirmininkas - gen. št. plk. K.Škirpa, ministrai: krašto apsaugos - gen. št. mjr. V.Bulvičius, užsienio reikalų - Rapolas Skipitis, vidaus reikalų - V.Nasevičius, švietimo - prof. Juozas Amrazevičius, finansų - Jonas Matulionis, prekybos - Vytautas Starkus, pramonės - dr. inž. Adolfas Damušis, žemės ūkio - prof. Balys Vitkus, socialinės apsaugos - dr. Juozas Pajaujis, komunalinio ūkio - architektas Vytautas Landsbergis-Žemkalnis, susisiekimo - Juozas Masieliūnas, valstybės kontrolierius - Pranas Vainauskas. (Numatyta vyriausybės sudėtis vėliau pasikeitė dėl sovietinio saugumo teroro ir vokiečių valdžios politikos).

Rengiamas lietuvių sukilimas neatitiko nacių užmačių. Tiek sovietų, tiek nacių žemėlapiuose po 1940 m. Lietuvos aneksijos Baltijos šalys pažymėtos kaip sovietų imperijos teritorijos dalis ir šitaip pripažįstama Lietuvos okupacija. Taigi nors na-

Birželio 14-oji GEDULO IR VILTIES DIENA

Joana Paulavičiūtė-Daunienė

Lietuva 1950

*Dainuot norėčiau vien apie žiedus,
nušvitusių ir saulėtą dangaus žydrynę,
nevystančių žiedų nupinti vainikus
ir dovanot juos Tau, taip kenčianti Tėvyne.*

*Skaisčias surinkt norėčiau ramunes,
o prie Lėvens tiek daug jų saulėj tviska,
ir išdėlioti vaikiškas pasvirusias raides:
"Brangesnė ir gražesnė man esi už viską".*

*Tau viską atiduodu nuo jaunystės, nuo žmogaus -
tiek daug galiu, o Lietuva, Tau dovanoti!
Nukelčiau rankom saulę nuo dangaus,
kad būtų Tau smagiau svajas svajoti.*

*Daug rytmečių praėjo su skriauda,
Saulėlydžiai sutemoje išnyko daugel kartų.
O Tu, sukrūvinta, nenugalėta ir tvirta
daugsyk dangstei tik ašarą pabėrta.*

*Bet baigsis dienos, laistomos krauju,
nudžiūs ir paskutinė ašara, Tėvyne.
Toli toli ateinančių regiu
jau Laisvę, išsvajotąją, augins.*

1950 m.

Išvežė

*Neseniai pavasarį jie dar gyveno...
Nešė sunkią dalią Tėviškėj savoį.
Nepamiršo jie Rūpintojėlio seno,
rymančio prie kelio miško tylumoj.*

*Išdidžių galvų nenulenkė prieš smurtą,
niekino, kas žema, užgrobtą krauju.
Ir už tai jiems išplėšė brangiausią turtą,
Lietuvą, apspjaudytą savų.*

*Vėsią spalio naktį gelsvi lapai krito,
o giružė ošė tyliai ir liūdnai.
Žiaurūs okupantai, nebelaukę ryto,
paskelbė sprendimą: "Jums vieta tenai..."*

*Tremtiniai išbalę, priversti klausyti;
pakalikai žodžio nesuteiks.
Pasmerktųjų lūpos nori pasakyti:
"Tyčiojotės, vežat, bet gailėtis reiks".*

*Nuo brangios Tėvynės prievarta atskirti,
išvežtieji broliai ar sugriš kada?
Tą siaubingą naktį daug kas troško mirti,
tada tyliai verkė visa Lietuva.*

1950 m.

Vaikams-kovotojams

*Jaunieji didvyriai Tėvynės,
Jūs sveikina visa tauta.
Jūs bočių žemės nepamynėt,
Jūs tikite - ji bus laisva.*

*Ir šviesų rytmetį, saulėtą,
skaisčios vaikystės spinduliuos
suradot kelią nužymėtą
ženklais narsumo ir kovos.*

*Pasukot nesuabejoję,
Jūs žengėt tuo garbės keliu
už šviesų, žydintį rytojų -
kovot didvyriška, kilnu.*

*Tėvynė... Laisvė... šnibžda lūpos.
O, Lietuva, mes su Tavim.
Nenusimink, skausme suklupus,
neleisime Tavęs pamint.*

1954 m.

Lietuvos aktyvistų fronto Vilniaus karinio štabo žūties 65-metis

► ciai rengėsi užpulti Sovietų imperiją, tačiau lietuvių valstybinio gumo požiūriu abu agresoriai buvo solidarūs. Jiems Lietuva kaip nepriklausoma valstybė neegzistavo. Jau nuo 1940 m. liepos 10 iki 17 d. su vietinių komunistų pagalba NKVD vykdytos "raganų medžioklės" metu Lietuvoje buvo suimta daugiau kaip 500 ištikimiausių Lietuvos sūnų. 1941 m. gegužės - birželio mėn. prasidėjo NKVD organizuota akcija prieš Lietuvos karininkiją, buvo suimta apie 300 karininkų. Į NKVD pinkles pateko LAF-o Vilniaus karinio štabo nariai.

SSRS kariuomenės tribunolo mirties bausmė nuteistas gen. št. mjr. V.Bulvičius, buvęs LAF-o Vilniaus karinio štabo viršininkas, tarė paskutinį žodį: "Mes suprantame, kad mums paskelbtas nuosprendis yra ženklas, jog mūsų tautai jūs niekad neduosite laisvės. Draugiškumo pažadai tarp mūsų tautų yra tikrai iliuzija. Mes susipažinom su jūsų pažadais, kai vykdėte mūsų šeimų genocidą, ir mes pasirengę prieš jį kovoti. Jūs, rusai, juk nepasielgtumėte kitaip, jei Rusija būtų pavergta".

Tribunolo teisėjas Siantovičius suriko: "Aš įsakau Jums nutilti!", bet V.Bulvičius tęsė toliau: "Visa Lietuva ginkluosis ir gins save. Lietuva išliks gyva. Aš karštai raginu savo tėvynainius kovoti. Pirmyn į laisvą ir Nepriklausomą Lietuvą".

Tai buvo pranašiški žodžiai, kurie išsipildė. Ilgai ir atkakliai įvairiuose frontuose kovojusi Lietuva po 50 metų tapo vėl laisva.

1941 m. gruodžio 18 d. Gorkio kalėjime okupantai sušaudė gen. št. mjr. V.Bulvičių, kpt. J.Kilių, lt. Juozą Sadzevičių, lt. Leoną Žemkalnį, geležinkelio stoties viršininko pavaduotoją J.Gobį, advokatą J.Kamantauską, mokytojus Stasį Mokaikaitį ir Antaną Skripkauską.

Kiti štabo nariai: kpt. Izidorius Andriūnas, lt. Jonas Vabalas, lt. Jonas Valkūnas, lt. Balys Puodžiūnas, ekonomistas Antanas Petkelis, ekonomistas Jonas Morkūnas, studentas V.Nasevičius SSRS karo tribunolo buvo nuteisti nuo 7 iki 20 m. kalėjimo. Gen. št. kpt. P.Gužaitis, viršilos įspėtas, kad jo ieško, iš Pabradės poligono pabėgo ir išvengė suėmimo.

Nepaisydami represijų, sukilimui ėmė vadovauti Kauno štabas. Sukilimas įvyko 1941 m. birželio 22 - 28 d. Tai buvo pirmas žingsnis kovoje dėl laisvės tiek prieš sovietinę, tiek prieš nacių Vokietijos okupacijas.

Šiais, 2006-aisiais minime 65 metų sukaktį, kai žiaurumu ir nusikaltimais tautoms pasižymėjusi sovietinės imperijos mašina sunaikino kilniausią lietuvių tautos žiedą vien už tai, kad jie buvo dori lietuviai ir nenorėjo būti vergais, kad ryžosi kovoti dėl pavergtos Tėvynės laisvės. Tie didžvyriai buvo LAF-o Vilniaus karinio štabo vadai ir nariai. Žuvusieji, bet dvasiškai nepalaužtieji, atkūrus Lietuvos nepriklausomybę, pripažinti Lietuvos kariuomenės kariais savanoriais ir po mirties apdovanoti Vyčio Kryžiaus 1-ojo laipsnio ordinais.

Amžina tiesa - reikia mylėti...

Prof. Ona Voverienė

Iš visų moters talentų pats svarbiausias ir pats reikšmingiausias yra motinystė. "Nėra kitos tokios nemarios ir pasiaukojančios meilės, kaip motinos meilė", - taip rašė 1952 metais Žemaičių apygardos partizanai Motinos dienos proga. Ta meilė kaip ryškiausia žvaigždė danguje suspindi, kaip gražiausia gėlė žemėje pražysta Lietuvoje jos negandų dienomis.

Simonas Daukantas pirmąją Lietuvos istoriją dedikavo "Tautos motinoms, kurios geba savo vaikams darbus jų bočių ir prabočių papasakoti". Motinos išsaugojo ir perdavė savo vaikams iš kartos į kartą savo tautos kalbą, papročius ir tradicijas, sakmes, dainas ir legendas.

Lietuvos motinos visais laikais turėjo ką savo vaikams papasakoti. Visais laikais lietuvės moterys su savo vyrais, broliais ir tėvais gynė savo Tėvynę. Kartu su vyrais, vaikais ir senoliais ir su kunigaikščiu Margiriu jos degė Pilėnų ugnyje, kartu su visais žuvo Kražių skerdynėse, dalyvavo sukilimuose prieš caro patvaldystę, laimino savo vaikus, išsėnančius ginti Lietuvos laisvės ir nepriklausomybės 1918-1920 metų kovose; kartu su jais gynė savo valstybės laisvę nuo rudojo ir raudonojo okupanto karo ir pokario metais, kartu kentė ir mirė Sibiro gulaguose, tremtyje, dalyvavo Norilsko sukilime ir Sąjūdžio dainuojančioje revoliucijoje.

Laužė iš sielvarto rankas Lietuvos savanorių motinos dėl savo žuvusių vaikų nepriklausomybės mūšiuose. Ant savo didvyrių kapų jų pasodintos laisvės gėlės ir jų malda kartu su vaikais už žuvusiųjų už Tėvynę atilsį brandino laisvės siekį ir jį perdavė kitoms kartoms.

Kas gali nusakyti motinų skausmą, matant ant grindinio pamestą savo žuvusio sūnaus ar dukros išniekintą kū-

ną pokario metais? Sūnūs ir dukros pokario rezistencijoje, tame kraujo verpete turėjo dar vieną išeičių - ištraukti granatos sprogdiklio žiedą ar priglauti pistoleto vamzdį prie galvos ir mirti laisviems. Motinos tokios galimybės neturėjo. Jos turėjo tiek gyvybių, kiek turėjo vaikų. Su kiekviena iš jų žūtimi, jų širdis iš naujo kraujuodavo ir mirdavo. Prienų rajono Morkūnienė apraudėjo 4 sūnus partizanus, Jurbarko Vasiliauskienė - 6, Juodienė - 6, Senvaitienė - 6. Ona Lukšienė, legendinio partrizano Juozo Lukšos motina - 4. Iš jų vaikų kraujo ir mirties, motinų skausmo ir netekties išdygo tvirčiausieji mūsų Tautos tiesos ir amžinybės daigai - trečioji Lietuvos didvyrių karta, už Tėvynės laisvę ir nepriklausomybę padėjusių galvas ant Laisvės aukuro Sausio 13-ąją.

Trys kartos Lietuvos motinų, išauginusių didvyrius, žuvusių už Lietuvos laisvę ir nepriklausomybę kovoje prieš tą patį priešą Rusijos komunizmą - tapo gyva legenda. Tai apie jas prabilo buvęs politinis kalinis Vytautas Varnagiris, sakydamas:

*Tebus palaiminta širdis
Mane į saulę kėlusi
Pro surūdijusius spyglius
Per sužvėrėjimą.*

Tik kaip susiorientuoti motinoms dabartinėje politinėje situacijoje, kai vėl atsidadūrė mirtino pavojaus akivaizdoje - ant Tautos savižudybės slenksčio? Prie jo atvedė valdančioji komunistinė finansinė oligarchija, nuodijanti mūsų vaikų sąmones trimis S - smurtu, seksu bei sensacija ir siekianti visus nužmoginti, paversti besieliais ir bedvasiais gyvuliais, vergais, mokančiais tik dirbti jų įmonėse ir gamyklose už grašius, nešant mūsų vaikų likimų sąskaita jiems milžiniškus pelnus, skatinanti pamiršti praeitį ir ateitį. Juk gyvulys apie tuos dalykus negalvoja. Jis gyvena tik čia ir dabar. Ar supras Lietuvos motinos tą mirtiną grėsmę jų vaikams ir tautos ateičiai? Ar pajęgs jų meilė būti protinga, ar apsaugos savo vaikus ir savo Tautą nuo komunistinės finansinės oligarchijos klastos? Tai - dabar svarbiausia.

Lietuvos Sąjūdžio ir Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjungos respublikinė konferencija

Lietuvos Respublikos Prezidentui **Valdui Adamkui**

Lietuvos Respublikos Seimo Pirmininkui **Viktorui Muntianui**

Lietuvos Respublikos Ministrui Pirmininkui **Algirdui Mykolui Brazauskui**

K R E I P I M A S I S

dėl laisvės kovų dalyvių, karių savanorių ir tremtinių valstybinių pensijų indeksavimo bei didinimo

Pagal LR Konstitucijos 52 straipsnį laisvės kovų dalyviams, kariams savanoriams, tremtiniais bei kitiems, nukentėjusiems nuo sovietinės okupacijos, asmenims senatvės pensijos skiriamos iš dviejų šaltinių: socialinio draudimo fondo (pagal ištarnautą laiką ir atlygio dydį) ir valstybės biudžeto (138 Lt). Dauguma minimų asmenų ir jų šeimos savo vaikystę, jaunystę ir brandos metus praleido sovietiniuose lageriuose, kalėjimuose, tremtyje, o išėję į laisvę buvo persekiojami, įvairiais būdais diskriminuojami, jie negalėjo užsitarnauti pakankamos pragyvenimui socialinio draudimo pensijos, todėl ir Konstitucija jiems numatė papildomą pensiją iš valstybės biudžeto. Tačiau po šešiolikos nepriklausomybės metų, įvertinus kainų kilimą, minimų asmenų materialinė padėtis nepagerėjo, nes pensijos dalis iš valstybės biudžeto neindeksuojama, o mažos socialinio draudimo pensijos indeksavimas ženklesnės įtakos jų būčiai neturi. Jei socialinio draudimo pensijos 2005 metais, lyginant su 1998-aisiais, padidėjo 55 procentais, tai pensijos iš biudžeto minimiems asmenims visiškai nepakito. Tai akivaizdūs LR Konstitucijos 52 straipsnio ir Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 14 straipsnio pažeidimai.

Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga (LLKS), minint jos 65-ąsias metines, 2005 m. gegužės 7 d. rezoliucija kreipėsi į Prezidentą, Seimo pirmininką, Premjerą ir Socialinės apsaugos ir darbo ministrę dėl pensijų iš biudžeto indeksavimo didinimo link, kreipėsi ir vėliau atskiri LLKS nariai į Seimą, Vyriausybę, Europos Komisijos atstovybę Lietuvoje, tačiau tesulaukė atsainios reakcijos, atsirašinėjimu vadintų atsakymų.

Jei tremtinių nepilnamečių vaikams, likusiems Lietuvoje tėvų tremties metu, kaip ir tremtiniais iš valstybės biudžeto įstatymu numatyta 138 Lt pensija, tai tėvų-politinių kalinių vaikams, kurie sovietmečiu patyrė dar didesnę diskriminaciją nei tremtinių vaikai, tokios pensijos nenumatytos, todėl įstatymu būtina teisingumą atstatyti.

Konferencijos dalyviai balsavimu vieningai išreiškė nepasitenkinimą diskriminavimui prilygstančiu neteisingumu ir reikalauja nedelsiant padėti ištaisyti.

Lietuvos Sąjūdžio tarybos pirmininkas **Rytas Kupčinskas**
Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjungos valdybos pirmininkas **Jonas Burokas**

Nejaugi pavargome?

Eugenijus R.Stancikas, laisvės kovų dalyvis

*Dar nebaigta kova, bet ją tik tie laimės
Vilties kas nepraras ir kils į naują žygį.
Kai skausmą netekties ir gėlą nesėkmės
Pasidalinsime ir nešime po lygiai...*

Prasidėjus septynioliktiems atkurtos nepriklausomos Lietuvos gyvenimo metams, šie neaperseniausiai mus palikusio visuomenės veikėjo ir poeto V.Cinausko žodžiai su nepaprasta jėga beldžiasi į kiekvieno sovietinės okupacijos metų partizano, politinio kalinio, tremtinio širdį.

Lietuva nepriklausoma, NATO ir Europos sąjungos narė, bet ji ne tokia apie kokią mes svajojome partizanų bunkeriuose, GULAG'o kalėjimuose ir lageriuose. Šiandien ji nėra ta šviesi valstybė, kurioje klesti demokratija, savitarpio supratimas, tiesa ir laisvė, kurioje būtų stengiamasi užtikrinti kiekvienam jos piliečiui geresnį gyvenimą.

Sovietinės okupacijos metais bolševikų užguiti Lietuvos žmonės noromis nenoromis susitakė su baisiausiomis tų metų dvasinėmis ydomis: melu, vagyste, apgaulinėjimu, cinizmu ir prievarta. Dar blogiau, - jie prisitakė gyventi šių ydų aplinkumoje. Sąjūdžio pažadintoje ir nepriklausomybę atgavusioje Lietuvoje žmonės nebesuprato kaip kurti nuo minėtų ydų laisvą Lietuvą ir į valdžią rinko sovietinių metų "kompetentingus" vadovus, t.y. tuos pačius, kurie žiūrėdami tik naudos sau, apgaulinėjo ir mulkino juos okupacijos metais, o sugrįžę į valdžią pastarieji veidmainiškai tariasi buvę visus 50 okupacijos metų "tikrais Lietuvos patriotais". Buvę aktyvūs sovietinės valdžios kolaborantai be jokio sąžinės graužimo kabina savo portretus šalia garsiausių, labai Lietuvai nusipelnusių žmonių portretų, o tikrumoje niekina tikruosius mūsų tautos patriotus, kurie okupacijos metais su ginklu rankose kovojo už nepriklausomą Lietuvą, kentėjo už ją lageriuose ir kalėjimuose. Patriotų kova ir kančios išjuokiamos, o buvusių kolaborantų atsiminimai apie "šviesią tarybinę" praeitį, istorikų-kolaborantų pateikiami kaip mūsų tautos naujausios istorijos faktai.

Ir ką gi praėjus šešiolikai atkurtos nepriklausomos Lietuvos metų turime? Uždarytas buvęs KGB archyvas, kad šiukštu, su okupantų žiaurumais, tikrąja Lietuvos patriotų kančių istorija negalėtų susipažinti Lietuvos jaunoji karta. Valdžią Lietuvoje pasidalino taip vadinama "valdančioji dauguma", o tikrumoje - buvę sovietiniai kolaborantai ir naujieji oligarchai, kurie grumiasi tarpusavyje dėl geresnių postų ir pelningesnių vietų. Iš Archangelsko atvykęs santechnikas, aiškiai atstovaujantis buvusių okupantų interesams, nurodinėja kaip paskirstyti ištroškusiems pinigų "naujesiems lietuviams" lėšas iš Europos Sąjungos struktūrinių fondų. Net negalvojama pareikalauti iš Rusijos atsilyginti už SSRS okupacijos metais Lietuvai padarytą žalą. Nenuteistas nei vienas sovietinės okupacijos metais vykdęs represijas kolaborantas, o ilgus metus buvę represuoti ir savo krauju ir kančiomis iškovoję Lietuvai nepriklausomybę laisvės kovų dalyviai, gaudami labai menką senatvės pensiją, negali iš savo atkurtos valstybės gauti nors šiek tiek didesnę piniginę kompensaciją.

Tokia liūdna yra šiandien mūsų tautos gyvenimo da-

bartis, kurią visi gerai žinome, tačiau kiekvienas iš mūsų buvusių sovietmečio partizanų, jų ryšininkų ir rėmėjų, politinių kalinių ir tremtinių, pridėję ranką prie širdies turime savęs paklausti ar viską padarėme, kad šiandien Lietuva nebūtų tokia kokia ji yra. Manau, kad ne!

Tiesa, iš kalėjimų ir lagerių sugrįžę į Lietuvą mes aktyviai dalyvavome atku-

riant Lietuvos nepriklausomybę, tačiau jau galėdami laisvai veikti mes visas savo pajėgas nukreipėme ne į ateitį, o į praeitį. Prisiminėme kovose ir sovietiniuose kalėjimuose bei lageriuose žuvusius bendražygius. Iš liūnų, karjerų ir apleistų šulinių kėlėme nužudytų laisvės kovų dalyvių palaikus, juos iškilmingai laidojom, statėme už Lietuvą žuvusiems gražius atminimo paminklus. Daug reikalingų atminčiai darbų padarėme, bet, galime sakyti, beveik nieko nenuveikėme, kad Lietuva išsivaduočiau iš sovietinės praeities. Matydami ir laisvę atgavusioje Lietuvoje besikartojančias sovietinės okupacijos metų blogybes savo konferencijų ir suvažiavimų rezoliucijose nurodėme jas bergždžiai tikėdamiesi, kad valdžios vyrai įsigilins į mūsų protestus, pamokymus ir suks Lietuvos gyvenimo vairą teisinga kryptimi. Tačiau tie, kuriems mūsų raštai buvo skirti, tų rezoliucijų paprasčiausiai neskaitė, o mes juos ir toliau rašėme. Mes ir toliau užsiiminėjome, kaip taikliai pastebi "Artumas" žurnale (2006 m. Nr.4) "Bernardinų" laikraščio redaktorius A.Navickas "politine magija", t.y. įsitikinimu, kad visas politines, socialines ir moralines bėdas įmanoma išspręsti dailiai suformuotais pareiškimais.

Ar neatėjo laikas visiems po įvairias organizacijas išsiblaškiusiems laisvės kovų dalyviams, sąjūdiečiams ir visiems, visiems dėl Lietuvos likimo nerimaujantiems žmonėms pabusti iš "politinės magijos" letargo, suglausti gretas ir pradėti aktyvius veiksmus, siekiant pažaboti ypač žalingus reiškinius mūsų tautos gyvenime, savanaudiškus ir neteisingus mūsų išrinktos valdžios žingsnius. Turime prisiminti, kad tik aktyvūs veiksmai Sąjūdžio veiklos metais duodavo savo vaisių.

Tad, užmiršę visus nesutarimus ir nuomonių skirtumus, visi, kam tik jėgos dar leidžia, junkimės bendriems veiksams, kad aktyviai pasipriešintume tiems, kurie nesiskaitydami su tautos valia ir lūkesčiais per apgaulę ir melą tempia mus atgal į sovietinį gyvenimo būdą, primeta mums svetimos valstybės valią, neleidami mūsų tautai sėkmingai išlaisvinti iš posovietinės erdvės. Būkime aktyvūs tikrai nepriklausomos ir dvasiškai išsilavinusios Lietuvos kūrėjai, o ne pasyvūs stebėtojai. Neužmirškime, kad tam mus įpareigoja mūsų tėvai ir broliai, jaunystėje žuvę už mūsų tautos tiesos, laisvės ir nepriklausomybės idealus. Jie mus šiandien kviečia poeto V.Cinausko žodžiais:

*"Neprasitark, kad pavargai,
Kol dar aplink seni sargai
Įnirtę iš pakampių šnypščia
Ir šaukia dieną vakarykščią,
Kad vėl jiem būtume vergai
Neprasitark, kad pavargai"*

Mitai ir tikrovė apie Lietuvą supantį pasaulį

pranešimas, skaitytas 2006-04-13 Lietuvos Mokslų Akademijos didžiojoje salėje

Vilius Braženas

Kad lietuviai gali paveikti Lietuvą supantį pasaulį įrodė partizaninis karas ir kovo 11-sios bei Sausio 13-sios įvykiai. Kad mus supantis pasaulis, net tolimas, paveikia Lietuvos likimą, aiškiausiai įrodė Molotovo – Ribentropo paktas ir Jaltos sutartis. Tai reiškia, kad bet kuriuo atveju turime stiprėti, ypač dvasiniai, Lietuvoje ir tiksliau suprasti pasaulinę aplinką, kad galėtume priešintis kitų įtakai.

Rytdienos oro spėjimai būtų nepatikimi, jei pranešėjai spėtų tik pradare langą pažūrėti ar lauke lyja, ar giedra, nesirūpinant, kokie ciklonai kaupiasi tolumoje. Tas pat ir su vidaus ir užsienio politikos planavimu.

Aplinkos supratimui ypač gali pakenkti įsigalėję mitai. Manau, teisūs yra tie, kurie teigia, kad mažiau žalos padaro nežinojimas, negu „žinojimas“ to, ko nėra. Kartą girdėjau žmogaus, lankiusio psichiatrinėje ligoninėje draugą gydytoją, nuotyki. Draugas besikalbant, lankytojas pastebėjo praeinantį seną pažįstamą. „Ką jis čia daro?“ – klausia lankytojas. Gydytojas paaiškina, jog tai vienas iš pacientų, kurs nežino, kas jis yra. Į lankytojo užtikrinimą, kad jam, kaip buvusiam paciento bičiuliui, klasės draugui, turėtų būti lengva priminti tapatybę, gydytojas sutiko, bet pridūrė: „Tačiau pirmiausia turėsi jį įtikinti, kad jis nėra Napoleonas Bonaparte“.

Tad pirmiausia reikėtų atsikratyti mus nuo tikrovės atblokuojančių mitų. Vieną iš didžiausių sąmyšių diskusijose, manau, sukelia keistas, lyg tyčia sukurtas, „demokratijos“ mitas. Ypač jis kenksmingas tuo, kad tą terminą kiekvienas kitaip supranta ir kitaip pristato. Mes tą „D“ žodį naudojame vietoje sakę „savivalda“, „laisvė“, „laisvės sistema“, „laisvas kraštas“. Svarbiausia, kad vargu ar kas žino bent vieną „demokratinę“ valstybę, kur dauguma turi absoliučią, nieku nevaržomą daugumos savivalės galią. Yra įvairaus laipsnio respublikų, konstitucinių monarchijų, oligarchijų, diktatūrų, gal net anarchijų, bet ne demokratijų.

Vyrauja Niurnbergo Teismo pasėkoje paskleistas mitas, kad „naciai yra dešinieji“. Kiekvienas savos tautos garbės gynimas, ar nutautinimui pasipriešinimas pasidaro galimas paversti nacionalizmu, „dešinumu“, kas tuoj pat kvepia „nacizmu“. Tačiau visoks socializmas yra kairus. Tad ir nacizmas – „Nacionalinė socialistinė darbo partija“ – yra socialistinė, kairė, kaip ir internacionalinis socializmas – komunizmas. Liaukimės baiminėtis skelbtis esą tautinė valstybė ir kelmime aukštyn savo trispalvę, nepremesdami jos kitoms valstybėms.

Pasižvalgius Lietuvos Respublikos horizontuose tik tyčia užsimerkus sunku nepastebėti globalizmo – Naujos pasaulio santvarkos bei valstybės ir tautos į vieną gardą suvarančios pasaulinės vyriausybės kūrimo reiškinį. Kažkodėl Lietuvoje politikų ir žiniasklaidininkų, atrodo, vengiama net paminėti žodį „globalizmas“, nors nevengiama kalbėti apie „globalizaciją“ – neprievartinį, nuo seno vykstantį, kultūros ir technologijos sklaidimo procesą.

Prisipažinsiu, kad, net atsidūręs informacijos šaltiniuose pertekusiose JAV, ilgai klaidžiojau politinių mitų miglose. Maniau žinau daug ką, ko nėra, ir todėl bandymas ką nors teigiamo nuveikti Lietuvos laisvės bylai dažnai buvo lyg gaudymas juodo katino tamsiame rūsyje.

Gal kenksmingiausi, nuo veiklios politikos JAV antikomunistinę įvairių tautų išeiviją į šunkelius nuvedantys mitai buvo teigimas, kad Sovietų Sąjungai palankią ir laisvę, net pačioms JAV, kenksmingą politiką įtaigoja ir net vykdo „naivuoliai“ bei „kvailiai“. Pasirodo, jog jau prezidento Ruzvelto laikais, buvęs Karo ministras Foresteris buvo pasakęs: „Pastovumas (veikloje) nėra kvailumo požymis. Jei derybose su rusais reikalus sujaukė mūsų diplomatai būtų kvaili, bent kartą padarytų klaidą mūsų naudai“. „Vakarų kvailumo“ mitas klesti ir Lietuvoje.

Pagaliau, ypač po vieno žymaus ir įtakingo globalisto istoriko paslapties šydo pradengimo, norintems žinoti tiesą, tikrovę pasirodė pilnoje šviesoje. Prieš tai buvo aišku, kad „kažkas ne taip“. Tačiau buvo galvosūkis – kas, kodėl ir kaip visa „ne taip“ daro.

1966 m. pasirodė JAV elito nario istoriko Kerolo Kviglio (Carroll Quigley) 1300 psl. knyga TRAGEDY AND HOPE (Tragedija ir viltis), „mūsų dienų istorija“. Joje, globalistų privačiam klubui Council on Foreign Relations (CFR) priklausęs istorikas apie 90 puslapių skyrė pasigirti, kaip vieną pasaulio valdžią kuriantis JAV užsienio politikos elitas sugeba panaudoti JAV vyriausybę ir išdą „Naujai pasaulio santvarkai“ įsteigti. Jis net pasišaipė, kad JAV dešinieji manė, jog visa tai daro komunistai.

Tačiau gal daugiausiai pasako ne tiek knyga, kiek jos likimas. Kai dešinieji užtikto tuos 90 puslapių apie CFR ir paskelbė viešumai, ta knyga staiga dingio iš knygynų ir bibliotekų. 15 dolerių vertės knygos nebegalėjai pirkti net už 150 dolerių. Skaityto-

jams reikalaujant, autorius paprašė leidyklą išleisti antrą laidą. Pagaliau prestižinė JAV leidykla prisipažino sunaikinusi knygos plokštes. Autorius pareiškė: „Turbūt per daug pasakiau“. Jis nesigynė pritarius „vienos pasaulio santvarkos“ idėjai, tik manęs, kad CFR turėtų savo siekiais didžiulis, o ne slėpti juos. Tačiau mažai kas žino net tai, kad CFR egzistuoja.

Žinojimo stoka yra daugelio klaidų pradžia. Kada tik bandydavau gauti mano kalbų JAV klausytojų nuomonę – kuris žurnalas yra įtakingiausias, dauguma pasisakydavo už TIME. Tačiau yra žurnalas, kuris reklamuoja žurnalo TIME pareiškimu, kad šis (FOREIGN AFFAIRS), yra „Pats įtakingiausias spaudos leidinys“. Ir tik gal vienas iš tūkstančių amerikiečių yra apie jį girdėjęs. Dar mažiau apie jį žino Lietuvoje. O jame tilpo straipsnis, kuriame buvo aiškinta, kodėl Lietuvoje ir kaimynuose valdžioje sėdi tie patys, kurie sėdėjo okupaciniais metais: Vakarų diplomatai „bijoję nacionalizmo“ laisvę atgavusiose tautose, todėl protegavo kairiuosius.

Kodėl tas žurnalas yra „pats įtakingiausias“ (neapsiribojant tik JAV) paaiškėja patyrus, kad jį leidžia pasaulinio globalizmo priedangos klubas – CFR. Jų sąjungininkus, Trikraštės komisijos narius europiečius, rasime Europos Sąjungos vadovų ir varovų eilėse.

Laimė, yra daug autoritetų, kurie baiminasi pasaulinės valdžios. Popiežius Benediktas XV jau 1920 m., matyti, pastebėjo pastangas sukurti pasaulio vyriausybę. Jis įspėjo:

„Pasaulio valdžios atėjimo ilgisi visi blogiausi ir iškrypėliški elementai. Tokia valstybė ... panaikintų visus tautinius lojalumus. Joje nebūtų pripažįstamas joks tėvo autoritetas virš jo vaikų ar Dievo viršenybė virš žmonių visuomenės. Jei tokios idėjos bus įgyvendintos, tai neišvengiamai seks dar neregėtas teroro viešpatavimas“.

Knygoje apie Popiežių Joną Paulių II-jį Vatikano istorikas M. Martinas apie popiežiaus priešinimąsi pasaulio nudvasinimui, rašo: „Jis žino, kad didžiausia dieviška bausmė būtų tik balzamas, palyginus su nežmoniškumu ir beširdiškumu, su tokia bedieviška visuomene, kurią sugebėtų sukurti arba lenininis marksizmas arba demokratinis kapitalizmas“. Atseit – jis buvo ir prieš Rytų ir prieš Vakarų globalizmą. Dabar gi, komunistai ir kiti raudonieji demonstruoja, triukšmauja tik prieš Vakarų „kapitalistinį“ globalizmą.

Mąstant apie Lietuvą supantį pasaulį ir apie globalizmo pavojų tautai nederėtų pamiršti, kad Rusija, dar prieš bolševizmą, matomai buvo apsikrėtusi globalizmo virusu. Ko gero, imperializmas, ramstomas panslavizmo ideologija, plėtė Rusiją į visas puses. Juk 1799 m. gen. Suvorovas su rusų armija peržengė Alpes ir Italijoje kariavo prieš prancūzus.

Iš globalistų tiesiog įtaigojančių lietuvių pažiūras į pasaulį turbūt geriausiai čia žinomi yra savais (ir dar kitais) pinigais veikias Dž. Sorosas ir Rockefellerio pinigais samdomu protu veikias „Zbigis“ Bžežinskis. Anot patarėlės: „Vienas kala, kitas zalatina (paauksuoja – V.B.)“. Lietuviams, branginantiesiems nepriklausomybę ir laisvę, turi būti nepriimtina jokia pasaulinė valdžia. Jos skonį mūsų tauta patyrė priversta gyventi pasaulinės valdžios miniatiūroje – Sovietų Sąjungoje.

Naujos pasaulio santvarkos kūrėjai tarp kitų masalų atsikratyti laisvės žada sukurti „rojų žemėje“. Tą pat 1917 m. bolševikai žadėjo rusams. Ir ne vien rusai patyrė to „rojaus“ vaisius. Tai primena girdėtą amerikiečių vaizdingą SSRS ekonomikos vertinimą. „Adomas ir leva turėjo būti rusai“, spėja juokdariai. „Per abu turėjo tik vieną obuolį ir du klevo lapus, bet tą vietą vadino „rojumi“.

Ne vien popiežiai priešinas pasaulio tironijos kūrimui. Žymiausias JAV dešinysis (Respublikonų kandidatas į JAV prezidentus 1964 m.), senatorius B. Goldvoteris panašiai apibūdino CFR sukurtos „tarptautinės CFR sesutės“ – Trišalės Amerikos, Japonijos ir Europos komisijos (Trilateral Commission) pavojų.

„Mano supratimu Trišalė komisija atstovauja gudriai suderintas pastangas užgrobti kontrolę ir įsitvirtinti keturiuose galios centruose – politiniame, finansiniame, intelektualiniame ir bažnytyiniame“. 1979 m. jis visai nedviprasmiškai įspėja: „Laisvei – dvasinei, politinei, ekonominei – neskiriama jokios svarbos Trilateralistų kuriamame sekančiame šimtmeityje“. Reiškia – šiame šimtmeityje.

Tad globalistų materialistinis amoralumas ir bet kokia kaina pasaulinės galios siekimas padeda suprasti kitą nesuprantamą šios eros įvykius. Paaiškėja, kodėl Raudonajai Armijai buvo užleistas Berlynas ir veik pusė Europos. Paaiškėja, kodėl 1943 m. pavasarį nebuvo priimta antinacinių sąmokslininkų siūlyta Vokietijos kapituliacija Vakarams. Pasidaro suprantama Jalta ir raginimas Lietuvai ir Ukrainai neskubėti su nepriklausomybe. Nebestebina ir Šrioderio-Putino paktas, kaip ir daugybė kitų keistų politinių įėjimų.

Sugriuvo komunistų pasauliniai planai, sugriuvo nacių, kaip sugriuvo Aleksandro didžiojo, Cezario ir kitų svajonės. Ką žmonės planuoja, žmonės, jų tautos, gali sustabdyti. Tik reikia atsikratyti mitų ir žinoti tikrovę. Tikiuosi šis renginys, su tais klausimais dar nesusidūrusiems, padės įžvelgti tikrovę ir nukreips į veiklą, užtikrinančią laisvę mūsų vaikams ir vaikaičiams.

Siūlau pradėti nuo mūsų tautos kovos dvasios ir patriotizmo pakėlimo.

Kitokia veikla - su talka

Juozapas Palionis

Kai dėl areštų sąskaitų "Kito pasirinkimo" leidinys "Baltijos kelias" apimtimi pastebimai sulys, visuomenė sunerimo; įvertino leidinio svarbą per netektį (gerai, kad nevisišką). Dažnai taip būna, kad tik po netekčių įvertiname tai, kas buvo gera ir reikalinga.

Dėl "Kito pasirinkimo" ir leidinio "Baltijos kelias" esmės ir reikšmės nesuvokimo kai kam pasirodė, kad kitas (gal kitoks?) pasirinkimas tarsi nereikalingas, nes veikia demokratinis valstybės valdymo mechanizmas, kad visuomenei atstovauja visas partijų spektras, kuris pajėgus ne tik atstovauti visuomenei, bet ir išspręsti visas jos problemas. Tokią nuostatą teko išgirsti ir iš kai kurių nekairuoliškų partijų vadovų, nors nepartinė patriotiška veikla jokių būdu nesikerta su idealistinių partijų nuostatomis; joms gali padėti, veikti žymiai plačiau ir giliau, nei veikia partijos. Kita vertus, ar gali atstovauti visuomenei du procentai partijose esančiųjų juolab, kad tos partijos dažniausiai kurpiamos ne tautos ir jos valstybės idealų puoselėjimo ir tvirtinimo tikslais, o vartotojų interesų, valdžios siekio pagrindu? Tik dešimtmečius ir šimtmečius veikiančios demokratijos šalyse, kur išugdyta ir sutelkta tikrųjų vertybių pagrindu pilietinė visuomenė, partijų visavertis atstovavimas pasiteisina.

Š.m. balandžio 22 d. vykusioje Lietuvos Sąjūdžio (LS) ir Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjungos bendroje konferencijoje LS garbės pirmininkas europarlamentaras Vytautas Landsbergis išsakė nuostatą, kad reikia naujo nepartinio sąjūdžio. Ar ne tokio sąjūdžio šauklys yra "Kitas pasirinkimas"?

Laiške "Baltijos kelio" redakcijai teisininkas iš Amerikos Povilas Žumbakis rašo: "Jei "Kitas pasirinkimas" taps politine partija, tuo baigsis ir jūsų įtaka tautai, pradings viltys tų, kurie jas matė jūsų pastangose. Su politine partija jiems lengva susidoroti, tačiau judėjimo idėjas sunku įveikti". Čia tikėtų pridurti, kad "Kitas pasirinkimas" iškart ir patraukė visuomenės dėmesį, nes jis nepartinis, jo akiratyje - tautos ir jos valstybės idealai, o ne siauri partiniai interesai, jis nesusietas su valdžios struktūromis, todėl laisvas, nevaržomas. Valdžioje esantiems, žinoma, tai labai nepatinka. "Baltijos kelio" sąskaitų areštas, bylos vilkinimas ir yra ne kas kita, kaip tokio, prilygstančio kerščiui nepasitenkinimo išraiška. Nepartinės veiklos pavyzdžių Lietuvoje randasi ir daugiau.

Partijos, valdžios, žiniasklaida tyli apie bendruomeninį sąjūdį, kuris be valdžių pagalbos, tiksliau - nepaisant jų priešinimosi, kaip atsvara savivalei prilygstančiai savivaldai, kuriai ir telkiasi į vietos bendruomenes. Vietos bendruomenių skaičius Lietuvoje jau viršija tūkstantį, jų įtaka savivaldos kokybei bei pačios visuomenės saviugdai - neabejotina. Kito - "iš apačios" - savivaldos būdo pasirinkimas jau duoda pastebimus vaisius.

Viešame gyvenime, žiniasklaidoje, įvairiose organizacijose sutinkame daug iškilų asmenybių, tikrų išminčių tautos patriotų, kurie galėtų deramai valdyti demokratijos mechanizmą, tvarkyti valstybės reikalus visuomenės labui. Tačiau, vengdami jungtis prie partijų, nes jų akiratyje dažniausiai vyrauja siauri interesai, jie lieka vienišiai. Jų saviraiškai reikalinga kitokia terpė.

Paminėti kitokio pasirinkimo pavyzdžiai ir reiškiniai tarsi byloja, kad kažko, gal labai nedaug trūksta, kad baloje įklimpę Lietuvos vežimas pajudėtų. Iš praeities žinome, kad ko nepajėgė žmonės pa-

daryti pavieniui, atlikdavo talkomis. Taip buvo statomos bažnyčios, tiesiami keliai, statomi tiltai, sausinamos pelkės, atliekami rudeniai kūlimai, linarautės. Ar ne tautos talka vedė į Kovo 11-ąją? Lietuvai, taigi ir "Kitam pasirinkimui" reikalinga lietuviška talka. Tik suvienijus nepartines pajėgas įmanoma įveikti partijų, atėmusių iš visuomenės teisę tvarkyti valstybės reikalus, tapusių politinio gyvenimo svetimkūniais, įsisiautėjimą, ir greta to daryti teigiamą poveikį idealistinėms partijoms. Tai nesunkiai būtų pasiekta per organizacijų bei asmenybių glaudesnę bendravimą ir bendradarbiavimą, ko šiuo metu trūksta.

Daugeliui gali kilti klausimas, kokių būdu demokratinėje valstybėje be priklausomybės partijoms galima daryti įtaką valstybingumui, dalyvauti politiniame valstybės gyvenime, jos valdyme.

Politika, trumpai tariant, yra valstybės institucijų, politinių bei visuomeninių organizacijų ir atskirų asmenų veiksmai, siekiai, nukreipti į valstybės reikalų tvarkymą. Taigi visuomeninės organizacijos, nebūdamos partinėms, jei jų veikla nukreipta į valstybės reikalų tvarkymą, yra politinės. Atskiri piliečiai, nepriklausydami jokiai partijai, gali būti politikais. Iš tikrųjų, sąmoningas valstybės pilietis yra politikas (dalyvauja rinkimuose, referendumuose, apklausose, kitokiuose pilietiniuose veiksmuose), dalyvauja valstybės reikalų tvarkyme - politikoje, nes ir pačią demokratinę valstybę sudaro ne jos valdžios, o pilietinė visuomenė. Taigi nepartinės organizacijos ir net atskiri asmenys gali kelti kandidatus į valstybės valdymo struktūras, dalyvauti valstybės valdyme. Sutelktos nepartinių organizacijų pajėgos, net neturėdamos formalių visuomenės įgaliojimų, neturėdamos savo atstovų jokiose valdžiose, gali daryti poveikį valdžioms įvairiais konstruktyviais siūlymais, reikalavimais, pilietinio pasipriešinimo ar nepaklusnumo veiksmams.

Visuomenės abejingumas politikai, nesuvokiant sau daromos žalos, dalinai išliko iš sovietinio okupacinio režimo, kai "už politiką" teisė, žudė, uždarinėjo į psichiatrines ligonines. Atgavus nepriklausomybę, per demokratijos ydas ir grimasas, per manipuliavimą visuomenės nuomone atsідūrusi valdžioje buvusi partinė nomenklatūra, primygtinai stengėsi visuomenę depolitizuoti, teigė, kad politika - Seimo narių, diplomatų, "valdžios vyrų" reikalas. Teigdami, kad Bažnyčia atskirta nuo valstybės (iš tikrųjų tik šių institucijų valdymas yra atskirtas), jie Bažnyčios ir dvasiškių dalyvavimą politiniame gyvenime tebelaiiko neleistinu. O Bažnyčia, ugdydama dorą valstybės pilietį, vykdo aukščiausios prabos politiką. Iš tikrųjų piliečiai negali būti atskirti nei nuo valstybės, nei nuo Bažnyčios, todėl ir Bažnyčia, būdama tikinčiųjų bendruomene, teikdama institucinę paramą valstybei, negali būti atskirta nuo valstybės. Deja, išpilietinančiam mulkinimui dažnai pasiduoda ne tik eiliniai piliečiai, bet ir aukštesnį išsilavinimą bei atitinkamą pašaukimą turintys dvasišiai.

Talkai reikalinga aktyvi, tūnojimo nepakenčianti veikla. "Kito pasirinkimo" veiklos skatintojas ir žiburys yra "Baltijos kelias". Greta krikščioniško ir patriotiško "XXI amžiaus, būtina šį leidinį remti finansiškai, skaityti, semtis iš jo nepartinės politinės veiklos patirties, kad per ją keistume skandalingą valstybės valdymą, tvirtintume lietuvių tautoje ir jos valstybėje amžinąsias ir bendražmogiškąsias vertybes, kad Lietuva keltųsi iš politinės klampynės.

Lietuvos Sąjūdžio ir Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjungos respublikinė konferencija

KREIPIMASIS Į Lietuvos žmones

Pastaraisiais metais Lietuvoje neišaiškintais būdais, be pajamų mokesčių deklaravimo, milijonus susikaupę ir į valdžios struktūras prasiskverbę žmonės, įžūliai daro viską, kad jiems palanki nomenklatūrinė sistema būtų išsaugota. Tam sąlygas sudaro įsitvirtinusi uždara teismų sistema ir įsigalėjusi nekontroliuojama - nebaudžiama valstybės valdininkų bei pareigūnų korupcija. Lengvo pasipelnymo šaltiniais vis dar išlieka neinventorizuotas valstybės nekilnojamas turtas, nesaikingas Valstybės biudžeto naudojimas ir ES skiriamų lėšų paslaptinis skirstymas. Visa tai griauja Valstybės pagrindus, įgalina nomenklatūrai imti didžiulius atlyginimus ir naudotis privilegijomis. Todėl didžioji Lietuvos žmonių dalis vos verčiasi iš mažų atlyginimų bei pensijų, kurių indeksavimas, nuolat didėjant prekių kainoms, išlieka nepatenkinamas. Visa tai verčia jaunimą uždariauti svetur.

Susiformavusios korupcijos neįveiksime pasyvia laikysena. Siūlome aktyviai burtis į Sąjūdžio bendruomenes rajonuose ir miestuose. Tik kartu bendradarbiaudami priversime Seimą ir Vyriausybę pagrindinę veiklą nukreipti į žmogų ir valstybės stiprinimą.

Konferencijos pirmininkai: **Rytas Kupčinskas, Jonas Burokas**

Lietuvos Sąjūdžio ir Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjungos respublikinė konferencija

Vilnius, 2006 m. balandžio 22 d.

Lietuvos Respublikos Prezidentui **Valdui Adamkui**
Lietuvos Respublikos Seimo Pirmininkui **Viktorui Muntianui**
Lietuvos Respublikos Ministrui Pirmininkui **Algirdui Mykolui Brazauskui**
Lietuvos Respublikos Valstybės saugumo departamento direktoriui **Arvydui Pociui**
Lietuvos Respublikos Generaliniam prokurorui **Algimantui Valantinui**

K R E I P I M A S I S

dėl Lietuvos laisvę, nepriklausomybę, tautiškumą bei valstybingumą žeidžiančių veikų

Pastaruoju metu ypač suintensyvėjo veikos, kurios žeidžia mūsų laisvę, nepriklausomybę, valstybingumą. Sovietinių laikų aktyvūs komunistų partijos veikėjai, pajutę savo svorį ir galią visų lygių valdžiose, destruktivios veiklos leistinumą, išėjo į viešumą, niekina atkurtą valstybę, dėl laisvės kovojusius didvyrius, pačią Laisvę ir Nepriklausomybę. Lietuvių tautos engėjai prilyginami laisvės kovotojams, buvusiems kadriniams kagėbistams pensijas moka mūsų valstybė ir Rusija. Nevaržoma destruktivi okupanto palikuonių veikla, lengvai teikiama pilietybė naujiems imigrantams iš Rytų, neribojama jiems teisė užimti aukštas pareigas valstybėje dėl neįgalumo ar lietuvių tautai priešiškos veiklos praeityje. Greta išorinių grėsmių, laisva patriotizmą niekinančios bei antivalstybinės spaudos leidyba ir platinimas Lietuvoje jau gresia nacionaliniam saugumui iš vidaus.

Neseniai visuomenę papiktino ir todėl buvo sustabdyta Z.Žavachausilio paruoštos ir Policijos departamento lėšomis knygos "Angelo sargo skrydis" leidyba. Tai nesenos mūsų istorijos faktų klastotė, sovietinės propagandos tąsa. Visuomenę klaidina Žemės ūkio ministerijos lėšomis išleista su įvadinio Kazimiro Prunskienės žodžiu knyga "Medardas Grigaliūnas", kurioje didžiuojamasi sovietine praeitimi, SSKP sekretoriais A.Sniečkumi, R.Songaila. Knygoje "Žemės grąžinimo byla" vienas iš autorių K.Purvinskas prievartinį Lietuvos prijungimą prie SSRS vertina labiau už savanorišką Lietuvos prisijungimą prie ES. Prie žeminančių bei šmeižiančių iškilus valstybės veikėjus, nukankintus partizanų vadus, liaupsinančių sovietinį "rojų" priskirtinos V.Petkevičiaus "Durnių laivas", M.Ivaškevičiaus "Žali" (Lietuvos saviniekos dėlei pristatyta Frankfurto knygų mugėje), L.Šepečio "Neprarasta karta" knygos. Leidžiamas ir viešai platinamas lietuvių ir rusų kalbomis 9000 tiražu 24 puslapių laikraštis "Karštas komentaras", kuris laikytinas pasityčiojimu iš nepriklausomos valstybės. Vytauto Didžiojo universitete tebedėsto grynai sovietinės orientacijos istorikas Liudas Truska, Lietuvos istorijos institutui vadovauja abejotino lojalumo lietuvių tautai istorikas Alvydas Nikžentaitis, Lietuvos kultūros ministras dirba rusas, pagarbinęs sovietinio genocido Lietuvoje vykdytoją A.Guzevičių, Vladimiras Prudnikovas, aukščiausių valstybės institucijų veiklai netrukdomai diriguoja mažaraštis Archangelsko rusas.

Pakantumas antivalstybinėms veikoms, komunistinės praeities reanimavimui, abejingumas tautos ir valstybės reikalų tvarkymui, skatinimas apolitiškumui žlugdo pilietinės visuomenės ugdymą ir telkimą tautos ir jos valstybės kūrybai bei tvirtinimui, jau rimtai gresia Lietuvos saugumui.

Konferencijos dalyviai balsavimu vieningai pasmerkę minimas veikas bei neigiamai įvertinę susidariusią padėtį ir atitinkamų institucijų abejingumą, reikalauja:

- suaktyvinti Valstybės saugumo departamento ir Generalinės prokuratūros dėmesį užkertant destruktivias tautai ir jos valstybei veikas;
- užkirsti kelią rašiniams, kurie niekina tautą, valstybę bei jos iškilus asmenis, leidybai;
- į atsakingus bei tautiškumui įtakingus postus Valstybėje skirti tik lojalius Lietuvos valstybei lietuvius;
- skatinti ir remti, greta pilietinio, patriotinio visuomenės ugdymą, plintančio nutautinimo akivaizdoje telkti visuomenę tautinės valstybės tvirtinimui.

Lietuvos Sąjūdžio tarybos pirmininkas **Rytas Kupčinskas**
Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjungos valdybos pirmininkas **Jonas Burokas**

PAREIŠKIMAS dėl jaunimo ateities

Lietuvos jaunimo problemos išaugo iki pavojingo Lietuvos ateičiai dydžio. Maži atlyginimai vis dar skatina emigraciją. Moralės normų išstūmimas iš gyvenimo jaunimą daro neatsparų blogiui. Daug žalos daro žiniasklaida, įvairiai propagodama amoralumą. Daugelis kanalų demonstruoja meilę be atsakomybės, homoseksualumą ir kitas keistenybes, griaua šeimos, tuo pačiu ir valstybės pagrindus. Mažėja gausių šeimų. Jau dabar ima trūkti jaunų specialistų, mokslininkų, dorų politikų. Dėl silpno moralinio, patriotinio, religinio auklėjimo, neveiksmingos kovos su narkomanija bei alkoholizmu didėja jaunimo nusikalstamumas, jaunėja nusikaltėlių amžius, žiaurėja nusikaltimai.

Ši padėtis ypatingai matoma kaimo vietovėse ir mažuose miesteliuose. Konferencija siūlo:

1. Svetimo ir mokslo ministerijos sudaromose programose plėsti ir visokeriopai skatinti tautinį, patriotinį, religinį auklėjimą, pasididžiavimą Lietuvos indėliu į Europos kultūrą bei istoriją.
2. Plėsti ir pakankamai finansuoti mokyklų modernizavimą, moksleivių užklasinę veiklą, meninę saviveiklą, sporto būrelius.
3. Visokeriopai akcentuoti jaunimo atsakomybę už savo veiksmus ir Lietuvos ateitį.
4. Lietuvoje uždrausti bet kokią alkoholio, tabako ir narkotikų reklamą pagal Konstitucinio teismo 1997 m. rekomendaciją.
5. Įvesti privalomą įtariamų moksleivių narkotinį testavimą, informuojant tėvus.

Konferencijos pirmininkai: **Rytas Kupčinskas, Jonas Burokas**

REZOLIUCIJA dėl teisinės sistemos valstybėje

Lietuvos respublikos Prezidentas savo metinėje ataskaitoje pripažino, kad dabartinė teisinė sistema netenkina visuomenės poreikių. Prezidentas įsipareigojo pateikti naują Teismų įstatymo redakciją. Šiuo metu naujas Teismų įstatymo redakcijos projektas jau įregistruotas. Projekte nemažas dėmesys skiriamas teisėjų atrankai (tas yra būtina), bet įstatymo projekte nėra esminių klausimų, kurių neištraukus į įstatymą jis tampa menkavertis. Dėl šių priežasčių siūlome:

1. numatyti piliečių dalyvavimą teisingumo vykdyme - tokia nuostata yra įtraukta į Nacionalinį Žmogaus teisių rėmimo ir apsaugos veiksmų Lietuvos Respublikoje planą, kuris patvirtintas LR Seimo nutarimu 2002 m. lapkričio 7 d. Nr. 1x-1185: plano 14 skyriaus 2 punktas reikalauja įteisinti visuomenės atstovų teisinėje sistemoje.
2. vadovautis svarbia konstitucine nuostata: "Negalioja joks įstatymas ar kitas aktas, priešingas Konstitucijai (7 str.), tada nebus sąlygų priiminti korupcinius antikonstitucinius įstatymus.
3. skelbti teisėjų biografinius ir anketinius duomenis, kad visuomenė galėtų spręsti apie teisės sergėtojų reputaciją: šiandien dėl teisėjų reputacijos kaip tik išskyla daugiausiai problemų.
4. nepalikti antikonstitucinės nuostatos, kad administracinį pažeidimą padaręs teisėjas neatsako prieš įstatymą bendra tvarka.

Lietuvos Sąjūdžio pirmininkas **Rytas Kupčinskas**, Tarybos narys prof. **Vladas Vilimas**

Kviečiu aš tautą, LKP užguitą...

Algimantas Zolubas

Negerovių mūsų valstybėje jau susikauptė tiek, kad ne tik patys matome, bet ir jas rodo užsienis. Septynioliktus nepriklausomybės metus einančią antrąją Lietuvos Respubliką tebevaldo ir turtuose tarpsta išlikusi okupacinės šalies partinė nomenklatura, tautiniu pagrindu atkurtoje valstybėje aukštus postus užima rusai, valstybės reikalus tvarko mažaraštis chleštakovas iš Archangelsko, kultūros - Lietuvos kultūrą pažįstas iš "Kalvio Ignoto teisy-

bės" autoriaus rusas, valstybės saugumu ir užsienio reikalais rūpinasi buvę kagėbistai rezervistai. O štai šalinti negeroves nesi-seka, nes neva trūksta politinės valios.

Prezidentas Valdas Adamkus metiniame pranešime pažymėjo, kad jau septyni metai kalbama apie Valstybės politikų etikos kodeksą, tačiau Seimui trūksta politinės valios jį priimti. Kad toks kodeksas tikrai reikalingas, matome iš politikų nuostatos pripažinti tik teisinę, nepaisant moralinės, atsakomybę. Teisės aktai nevertina ir negali vertinti visų moralės bei etikos normų, visų bendražmogiškųjų vertybių. Todėl politikams taikytini kiti, aukštesni reikalavimai, atspindintys ir tai, ko nenumato įstatymai.

Valia yra psichinė galia, pasireiškianti sąmoningu veikimu. Ji gali būti gera, bloga, gali valios ir nebūti. Valios nebuvimas - bevalystė - dažniausiai randasi iš blogo auklėjimo, o neveiklumas, pasireiškiantis interesų, siekių, valingos veiklos išnykimu, laikomas liga - abulija. Abulijos gydymu rūpinasi psichiatrai, bevalystę iš blogo auklėjimo, kurį per okupaciją patyrė dauguma dabartinių politikų, saviugdos būdu turi šalinti patys politikai arba juos atitinkamu būdu paveikianti visuomenė.

Negerovėms aiškintis steigiamos įvairios komisijos. Jei suvertume Seimo, Vyriausybės, Vyriausios rinkimų bei kitokias komisijas į vėrinį, gautume Gineso knygos vertus karolius. Tik nei grožio, nei naudos iš tų karolių nebūtų, todėl niekas komisijoms rimtesnio dėmesio ir neberodo. Atkreipdamas dėmesį į Seimo komisijas, Algimantas Šindeikis rašo ("Veidas", 2005 11 10, Nr.45), kad dauguma jų išsiskirsto nieko nenuveikusios ir niekaip nepa-keitusios šalies politinės aplinkos, todėl šių komisijų veiklą-narplionę prilygina realybės šou. Ar iš tikrųjų komisijoms keliami uždaviniai yra tokie sunkūs, ar komisijų nariai neįgalūs juos spres-ti, kad jų veiklą jau nusveria "Dviračio šou"? Tikėtina, kad - nei viena, nei kita.

Seimui jau septyniolikti metai eina, daugelis Seimo narių jau spėjo praplikti ar prazilti, regis, turėjo politinės išminties, galių ir valios įgyti. Tačiau jiems pastangų tik dideliems užmojams už-tenka, kirčiui kažko pritrūksta. Galių ar valios? Politiniu išprusimu, vertybine mąstysena, idealų ar interesų siekais Seimas mar-gesnis už genį, tačiau galių Konstitucija jam suteikė pakankamai. O valios veikti valstybingumo, tautos gerovės link - absoliutus stygius. Tūnojas bei veiklos regimybės kerpimas Valstybę ve-

da į nebūtį. Kasdieniniai skandalingi įvykiai, liudijantys Valsty-bės niekinimo, skurdinimo ir net tyčiojimosi iš jos faktus, yra ne kas kita, kaip valstybės stūmimas nebūties link. Čia dera kalbėti ir apie "išrinktųjų" blogą valią.

Jei, anot buvusio SSKP CK Lietuvoje pirmojo sekretoriaus A.M.Brazausko, atsiskyrusioje nuo SSKP ir pasivadinusioje LDDP partijoje liko Lietuvą mylintys, nepritariantys komunisti-nei ideologijai nariai, kodėl jie neatsiprašė tautos už darytas pik-tadrybes būnant anoje partijoje, kodėl neatliko atgailos, kodėl pasibarstę galvas pelenais nenuėjo doro darbo dirbti? Jie, pasi-naudoję demokratijos ydomis ir grimasomis, mulkindami nesu-sivokiančią liaudį pasiliko valdžioje, būdami dauguma Seime naudojami valdžia, sau turtų, malonumų, valdžios ir garbės tesie-kia. Iš tikrųjų nuo nepriklausomybės atgavimo Lietuvą valdė ir valdo formaliai nuo SSRS atsiskyrusi LKP, iš kurios kaip yla iš maišo kyši bloga valia.

Dainuojanti revoliucija atvedė į išsivadavimą iš okupacijos, į nepriklausomybę nuo SSRS. Tačiau likusi valdžioje bolševikinė partinė nomenklatura suvešėjo visu "grožiu", tarpsta baudžiauninkų sąskaita, begėdiškai parazituoja ant pasiligojusios tautos kū-no, dėl negandų valstybėje kaltina Nepriklausomybę, taigi - iš jos atvirai tyčiojasi. Visuomenėje jau ne juokais ištariama nuostata, kad revoliuciją reikia pradėti iš pradžių, nes pradžia nebuvo gerai padaryta. Ir jau - ne dainomis...

Jei valdžia elgiasi nedorai, sudaro sąlygas tarpti tik turtingie-siems, o vargšus palieka likimo valiai, piliečiai įgyja teisę valdžią priversti dirbti žmonių labui arba ją pašalinti ne tik per rinkimus, bet jų nelaukiant - jėga.

Kai valdžia tarpsta turtuose, o didžioji dalis tautos išnaudoja-ma gyvena skurde, kai ji begėdiškai apgaudinėjama, kai darbingi išsilavinę piliečiai bėga iš Lietuvos, tūnojas, nepaklusnumo bei pasipriešinimo valdžioms neparodymas prilygsta baudžiauninko ar vergo jungo užsidėjimui, dalyvavimui tautos niekinimo ir nai-kinimo nusikaltime. Jei išrinkta ar išrinktųjų paskirta valdžia so-cialinę politiką vykdo tik savitarnai naudinga kryptimi, o ne - vi-suomenei, prievarta jos atžvilgiu yra pateisinama.

Susimąstymui laiko neliko. Valdžių ne tik bloga valia, bet ir vienodai žalinga bevalystė pereina į abuliją, pasiekė kritinę ri-bą. Kol Lietuva galutinai neišsivaikščiojo, kol įgalių darbininkų paimti šakes dar turime, metas pradėti mėslavežį.

Lietuvoje veikia tūkstančiai visuomeninių organizacijų, vie-nijančių dešimtis tūkstančių jų aktyvių narių, kurios privalo prisi-imti atsakomybę už politinę, t.y. valstybės reikalų tvarkymo pa-dėtį Lietuvoje, nes kiekvienas susipratęs valstybės pilietis yra po-litikas. Nuošalyje neturėtų likti padorumo nepraradusios politinės organizacijos - partijos, nors jų narių procentas nuo Lietuvos gy-ventojų labai mažas, jų parlamentinis poveikis todėl menkas. Pa-saulinė patirtis rodo, kad poveikio valdžioms priemonių pilietinė visuomenė, esant reikalui, randa, nors ir ne su "kalašnikovais", tačiau jau ir ne su dainomis.

Sąjūdžių dvasia mūsų tautą lydėjo per sukilimus prieš carinę okupaciją, prieš spaudos draudimą, prieš sovietinę okupaciją. Ji neišnyko ir šiandien, tik jos bangą pažadinti, gal naujai pavadinti ar nuspalvinti reikia ir, perfrazavus Bernardą Bradžionį, pakviesti LKP užguitą tautą į naują ateitį, į naują buitį.

VARPAS Leistas politkalinių sovietinėse koncentracijos stovyklose: 1955 m. Vorkutoje ir 1957 m. Intoje, nuo 1975 m. iki 1989 m. - pogrindyje Lietuvoje. Atkurtas 1996 m. vasario mėn. **Leidėjai Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga, SL 22 09, ISSN 1648-0244. Adresas:** Architektų g. 14-60, Architektų g. 8-4, LT-04210 Vilnius. **Tel.:** 244 46 19, 244 21 57. **Faksai:** 244 46 19, 244 21 57. **Redaguoja redakcinė kolegija. Dizaineris Gediminas Ruzgys. Bendradarbiams honoraras nemokamas. Straipsnių turinys nebūtinai turi sutapti su redakcijos nuomone, straipsniai ir nuotraukos nekomentuojami ir negražinami.**

140-ojo „Varpo“ numerio redaktorius - Algimantas Zolubas Skaitykite „VARPA“ internete: www.lrs.lt/rezistencija lietuvių, anglų ir rusų kalbomis

Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga (kodas 191913666)
Atsiskaitomoji sąskaita AB Bankas HANSABANKAS, Karoliniškių KA.
Sąskaita Nr. LT 62.73000.10002492325

Išleido ir spausdino „Baltijos kopija“. Kareivių g. 13b, Vilnius. Tir. 700 vnt.

Aukos **VARPUI**

Dėkojame aukojusiems:

V.Dobkevičienei - 100 Lt, B.Čypienei - 20 Lt, A.Remeikai - 100 Lt, S.Žeimienei - 100 Lt, L. ir V. Burokams - 30 Lt.

Dėkojame p. Rimantui Čeburniui už visam laikui aukojamą dalį savo pensijos "VARPO" leidybai.

Dėkojame visiems "Varpo" bičiuliams, pervedusiems mėnraščio leidybai 2% nuo savo pajamų mokesčio.

Už nuotraukas dėkojame: A.R.Šakaliui, G.K.Ruzgiui, E.Burokui.

Viršelyje: 1941m. birželio 22 d., sovietų kariuomenė, vejama iš Lietuvos degina Kaune Aleksotą

Sveikiname Sveikiname Sveikiname

Vladą Dambruską
1921 06 26

Jonas
PRAKAPAS

Lietuvos laisvinimo šviesuolį, lietuviybės puoselėtoją, visuomenininką darbštuolį Joną PRAKAPĄ 85 metų sukakties proga.

Linkime neblėstančių galių tauriai veiklai, sveikatos ir kitų Aukščiausiojo malonių.

*Lietuvos Laisvės
Kovotojų Sąjunga ir
VARPO redakcija*

Dėl mylimo tėvo mirties užjaučiame savanorį kūrėją Almantą Laučią

*Lietuvos kariuomenės
kūrėjų savanorių
sąjunga,
Lietuvos Laisvės
Kovotojų Sąjunga,
VARPO redakcija ir
Vilniaus šauliai*

Atžalynas auga

Lietuvos jaunimo organizacijų taryba (LiJOT), didžiausia nevyriausybiinių jaunimo organizacijų sąjunga Lietuvoje, vienijanti 55 nacionalines jaunimo organizacijas ir regionines jaunimo organizacijų sąjungas greta kitų jaunimo ugdymui svarbių projektų paskelbė itin svarbų patriotiškumui, istorinei atminčiai ir tautinei savimonei ugdyti projektą "Misija Sibiras". Misija numato šią vasarą net keturias istorines ekspedicijas į lietuvių tremties, koncentracijos stovyklų, įkalinimo bei žudynių vietas. Ekspedicijas globoja premjeras Algirdas Mykolas Brazauskas ir europarlamentaras prof. Vytautas Landsbergis.

Iki šiol girdėdavome apie buvusių tremtinių ir kalinių išvykas į savo tremties bei kalinimo vietas, žuvusiųjų palaikų paieškas ir gabenimą į Tėvynę, slogios praeities įamžinimą paminklais. Ir pastebėdavome, kad tokių misijų dalyviai buvo asmenys, kuriuos betarpiškai buvo praeityje palietę kraupios negandos arba tai darė nukentėjusiųjų artimieji. Tarsi nelaukta, nesitikėta žinia - senolių ir tėvų patriotinių bei tautinių paveldą, jų tauriausių jausmų perima jaunimas. Kai žiniasklaidoje apstu duomenų apie jaunimo nusikalstamumą, priklausomybę nuo žalingų įpročių, "išsivaikščiojimą" iš Lietuvos, jau pačios jaunimo organizacijų sąjungos egzistavimas bei jos tauri veikla teikia vilčių geresnei tautos būčiai, šviesesnei ateičiai. Minima misija - labai svarbus veiklos akcentas. Taip ir prašosi čia ištarti Kazio Binkio pjesės pabaigoje šviesaus mokytojo pasakytus žodžius: "Atžalynas auga".

Lietuvai atkuriant nepriklausomybę, išsivaduojant iš okupacijos, didžiausią laisvės troškulį, kovos dėl jos atgavimo patirtį buvo sukaupę ir įvairiais būdais panaudoję buvę laisvės kovotojai, politiniai kaliniai, tremtiniai. Tačiau atkūrus nepriklausomybę, jie buvo atstumti, tapo tarsi panaudotu, šiai dienai neberekalingu įrankiu. Pasinaudojus didžiosios visuomenės dalies pilietiniu nebrandumu bei demokratijos ydomis ir grimasomis, į visų lygių valdžias sugrįžo buvusi komunistinė partinė nomenklatura, kuri ir naudojasi laisvės ir nepriklausomybės vaisiais savo būčiai, o ne tautos ir jos valstybės būčiai gerinti. Sauja milijonierių, didelių turtų valdytojų ir didžiosios tautos dalies skurdas! Itin apmaudu ir skaudu tiems, kas už laisvę kovojo, kas dėl Tėvynės aukojos, kad toks vaizdas šiandien Lietuvoje. Istorinę atmintį žadinti, tautinę savimonę gaivinti, tautiškai susipratusių, patriotinę pilietinę visuomenę ugdyti bei telkti bendram labui, demokratijos ydas ir grimasas šalinti reikalingos sąstingį šalinančios jaunos pajėgos. LiJOT ir jos misija - viltingas ženklas.

Ko norėtusi palinkėti jaunimui, kuris netrukus išvyks į tremties ir kalinimo vietas Komijoje, Krasnojarsko, Irkutsko, Tomsko, Permės ir Tiumenės srityse?

Pirmučiausia, žinoti ir tikėti, kad kur įminta lietuvių pėda ar jo kapas - ten dalelė Lietuvos. Nusielenkti, pagerbti. Tačiau ne apraudojimas, ne slogios

praeities iškėlimas čia svarbiausias. Svarbesni idealai, dėl kurių radosi ta pėda ar kapas, svarbesnis kovos už laisvę, kovos už blogio imperijos griūtį atskleidimas. Juk iš tikrųjų toki kova vyko ne tik pavergtoje Tėvynėje, bet ir nuožmiausios priespaudos sąlygomis lageriuose. Imperijos griūtį artino streikai ir sukilimai lageriuose, platinama draudžiama spauda, kalinių ir tremtinių maldos, ilgesingos patriotinės dainos. Šiandien Lietuvoje pilietinė nebranda, trapi demokratija tebetarpsta dėl prarastų idealų, dėl tikrųjų vertybių nuvertinimo, vertybinės mąstysenos stokos. Keturių jaunimo ekspedicijos į Sibirą turėtų tapti ne vien paminklu slogios praeities atminimui, bet ypač susikaupimui ir apmąstymams, pakylėjimui aukščiau kasdienės buities, lietuvių tautos istorinės atminties bei idealų atgaivai.

Norėtusi palinkėti misijos dalyviams savo įspūdžius kelionėje, išvalgas, apmąstymus rašyti į savo dienoraščius, teikti juos žiniasklaidai. Ir dar - geranoriškai bendrauti su vietos gyventojais, deramai atstovauti lietuvių tautai.

Geros kloties, turiningos kelionės, vaisingos misijos, jaunieji bičiuliai!

Edvardas Burokas, laisvės kovų dalyvis,
Algimantas Zolubas, "Varpo" redaktorius

TAUTOS FRONTO MANIFESTAS

Lietuva, kaip jau ne kartą istorijoje, ant pasirinkimo slenksčio.

Tauta pasimetusi: valdžios gieda gerovę, o lietuviai bėga nuo jos. Skurdas ir melas sudraskė Lietuvą: vieniems čia - pragaras, kitiems - net rojus. Valdžia ignoruoja tautą: pardavę Nepriklausomybės idealus, politikai gano savo mokslo veršius. Blygūs ciniškai tyčiojasi iš mūsų vilčių.

Tačiau Lietuva dar nepalūžusi.

Atgimimo bangą kildami, skelbėme savo gerą valią ir raginame: už vienybę - prieš skaldymą, už pasitikėjimą - prieš įtarumą, už kūrimą - prieš griovimą, už gaivinimą - prieš slopinimą, už šviesą - prieš tamsą!

Šiandien mes raginame vėl atsigręžti į tas vertybes ir principus: prieš melą - už tiesą, prieš baimę - už drąsą, prieš nuolankumą - už garbę, prieš išdavystę - už ištikimybę, prieš neviltį - už tikėjimą, prieš išsivaikščiojimą - už gyvenimą vienijantis! - sakome mes.

Norim būti stiprūs ir turtingi, geri ir protingi, savarankiški ir orūs, tačiau suprantame, kad tokie būsim, tik turėdami mus telkiančią Lietuvą, savo Tėvynę, kurioje tegalime siekti bendrų tikslų, būti gyvybinga bendruomene.

Raginame telkti visuomenines organizacijas, visus piliečius, jaunos ir senus, čia, Lietuvoje, trintisiančius ir pasaulyje duoną užsidirbančius, į vieną bendrą dėl Lietuvos likimo susirūpinusių žmonių visumą prieš ardančias ir grisančias jėgas.

Ikviečiame kurti ir steigti naują tautos sąjungą, apsaugos sąjungą - TAUTOS FRONTĄ. Jo tikslas - susikurti neviltingas ir išsivaduoti tikrai laisvei - galtingam lietuviškajam gyvenimui dabarties ir ateities pasaulyje.

Uždavinys milžiniškas. Verti jo visi, kurie ryžtasi.

Telkimes! Ramiai, bet tvirtai, nuosekliai ir ilgam.

Iniciatyvinė grupė

Kariai
būsimieji

Kariai
esamieji

Kariai
veteranai

Prezidento Džocharo Dudajeva našlė Ala Dudajeva
ir Čėčėnijos atstovė Lietuvoje Aminat Saijeva tarp LLKS narių

"Laisvės riterio" autorė Ala Dudajeva

Naujieji Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjungos nariai

Š. m. gegužės 20 d.
V. Andziulio
pogrindžio
spaustuvėje -
muziejuje,
Salių k.
Domeikavos sen.,
kurioje buvo
spausdinama ir
„Lietuvos katalikų
bažnyčios kronika“
vyko renginys
„Muziejų naktys“.